

طلیحه سخن

ایستادن نفسی نزد مسیحا نفسی
به ز صد سال نماز است به پایان بردن
یک طواف سر کوی ولی حق کردن
به ز صد حج قبول است به دیوان بردن

قبور مطهر ائمه معصومین(ع) قبله‌نمای ولایت و محبت است. زیارت بارگاهشان، نشانه صداقت در دوستی و استواری ریشه مودت و پای‌بندی به بیعتی است که هر شیعه با امام خویش دارد. نجف در این میان، جایگاه ویژه‌ای دارد. نجف شهری است ریشه‌دار، با فرهنگ مکتبی و جلوه‌های ولایی، که خاستگاه عالمان بسیار بوده و حوزه کهن سال شیعه از زمان شیخ طوسی در این دیار تأسیس شده و نقش بارزی در باروری علوم اهل بیت(ع) و غنای فقه شیعه داشته است. عشق به نجف، از دیرباز در دل موالیان عترت و تشنگان علم و معرفت نورافشان و گرمابخش بوده است.

روایات، نجف را مهبط اولیای خدا و خانه هجرت انبیا و محل قرار یافتن کشتی حضرت نوح(ع) می‌دانند که اولاد نوح نبی از این جا پراکنده شدند و ابراهیم خلیل(ع) در این سرزمین می‌زیست. شهری است پر از خاطره که تاریخ آن خواندنی است. مسجد کوفه و مسجد سهله، داستان‌های بسیار دارد و فضیلت این دو عبادتگاه مقدس، برتر و بیشتر از آن است که در این مجال آورده شود. مدفن بسیاری از علمای بزرگ و صالح و پارسایان در این شهر است. «وادی السلام» این گورستان بزرگ و اسرارآمیز هم حکایات شگفت دارد و راز و رمزهای شنیدنی! پیوند نجف و کوفه هم ناگسستنی است. امامی که در کوفه «حکومت علوی» را به عنوان برترین الگوی حکومت عرضه کرد، شهید عدالت گشت و در پشت کوفه (نجف اشرف) در خاک آرمید، تا زائران بوتراب را در تراب مقدس نجف، شرافت و کرامت بخشد. پیامبر اکرم(ص) فرمود:

یا علی! خداوند قبر تو و فرزندان را از بقعه‌ها و عرصات بهشتی قرار داده و قلوب بندگان برگزیده و نجیب خود را به سوی شما متمایل ساخته؛ به گونه‌ای که در راه شما، شکنجه و آزار و تحقیر را متحمل می‌شوند، ولی قبور شما را آباد می‌کنند و برای تقرب به خداوند و دوستی با پیامبر(ص) فراوان به زیارت آن قبور می‌آیند.^۲ اینک ماییم و قبور مطهر اولیای دین در سرزمین عراق؛ ماییم و عتبات عالیات، که مغناطیس دل‌های عاشق ماست؛ ماییم و نجف اشرف، مدفن مولای اهل تقوا و پیشوای اهل حق، که ایوان طلای حرمش، صفای فردوس را دارد و جاذبه معنوی و شکوه قدسی و حشمت و شوکت عرفانی آن حجت خدا، میلیون‌ها دل را مجذوب خویش ساخته است.

«نجف اشرف»، گفتنی و شنیدنی بسیار دارد؛ از این رو به‌جاست که در این فصلنامه، به صورت ویژه به نجف و فضایل و تاریخ و شخصیت‌ها و بزرگان نگریسته شود. این است فلسفه تهیه و تدوین «ویژه‌نامه» ۵ و ۶ برای نجف. هم به زیارت نجف می‌رویم، تا روحمان شاداب شود و هم از مفاخر علمی آن بهره می‌گیریم، تا حقتان را ادا کرده باشیم و هم چهره‌های الگو و اسوه‌های عرفانی آن را مقتدای خویش می‌سازیم و هم با مطالعه تاریخ آن، در حوادث تلخ و شیرین گذشته اندیشه می‌کنیم و هم با شناخت فضایل و مناقب امام آرمیده در این دیار، انگیزه ره‌پویی در «سلوک علوی» می‌یابیم.

طلیعه سخن را با حدیثی از امام صادق(ع) پایان می‌دهیم که به «ابن مارد» فرمود: ای ابن مارد! هر کس جدم امیرالمؤمنین(ع) را حق‌شناسانه و از روی معرفت زیارت کند، خداوند برای هر گامش پاداش حج و عمره مقبول می‌نویسد. ای ابن مارد! به خدا سوگند، هر قدمی پیاده یا سواره در راه زیارت امیرالمؤمنین(ع) غبارآلود شود، به آتش دوزخ نمی‌سوزد. ای ابن مارد! این حدیث را با آب طلا بنویس!^۳

باشد که جانمان، پیوسته جرعه نوش این چشمه معرفت گردد.
و ... در آخرت، جام از دست ساقی کوثر بگیریم و بهشتی شویم.

پی‌نوشت

۱. فیض کاشانی.
۲. شیخ حر عاملی، وسائل الشیعه، ج ۱۰، ص ۲۹۸.
۳. مجلسی، بحارالأنوار، ج ۹۷ (بیروت)، ص ۲۶۰.